

"মৰমৰসন্তানসকল- তোমালোকইয়ালৈমনুষ্যৰপৰাদেৱতাহোৱাৰটিউচনল'বলৈআহিছা, কড়িৰপৰাহীৰাহৈআছা"

প্ৰশ্ন: তোমালোকসন্তানসকলৰএইপঢ়াতএকোখৰচনহয়- কিয়?

উত্তৰ: কিয়নো পিতাই তোমালোকৰ শিক্ষক। পিতাই সন্তানসকলৰ পৰা খৰচ (মাচুল) কেনেকৈ ল'ব। পিতাৰ সন্তান হ'লা, কোলালৈ আহিলা সেয়েহে সম্পত্তিৰ অধিকাৰী হ'লা। তোমালোক সন্তানসকলে বিনা খৰচতে কড়িৰ পৰা হীৰাৰ নিচিনা দেৱতা হোৱা। ভক্তিত তীৰ্থ ভ্ৰমণ কৰে, দান-পূণ্য কৰে তেতিয়া খৰচেই খৰচ হয়। ইয়াতেতো পিতাই সন্তানসকলক ৰাজ্য দিয়ে। গোটেই সম্পত্তি বিনামূলীয়াকৈ দিয়ে। পবিত্ৰ হোৱা আৰু উত্তৰাধিকাৰ লোৱা।

ওঁমশান্তি। সন্তানসকলে জানে যে আমি বিদ্যাৰ্থী হওঁ। পিতাৰ বিদ্যাৰ্থীয়ে কি পঢ়ি আছে? আমি মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ টিউচন লৈ আছো। আমি আত্মাসকলে পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ পৰা টিউচন লৈ আছো। এতিয়া বুজিছো যে জন্মই জন্মই নিজকে দেহ বুলি ভাবিছিলো, আত্মা বুলি ভবা নাছিলো। সেই লৌকিক পিতাই আকৌ টিউচনৰ লোৱাৰ বাবে অন্য ঠাইলৈ পঠিয়াই দিয়ে, সংগতিৰ বাবে অন্য ঠাইলৈ পঠিয়াই দিয়ে। পিতাৰ বৃদ্ধা অৱস্থা হ'লে তেতিয়া আকৌ তেওঁৰ বানপ্ৰস্তু হোৱাৰ ইচ্ছা হয়। কিন্তু বানপ্ৰস্তুৰ অৰ্থ কোনেও নাজানে। বাণীৰ সিপাৰে আমি কেনেকৈ যাব পাৰো? সেয়া বুদ্ধিত নবহে। এতিয়াতো আমি পতিত হয়। য'ৰ পৰা আমি আত্মাবোৰ আহিছো, তাত তোমালোক পবিত্ৰ আছিল। ইয়ালৈ আহি চৰিত্ৰ ৰূপায়ণ কৰি কৰি পতিত হৈছা। এতিয়া আকৌ পবিত্ৰ কোনে কৰি তুলিব? আহানো কৰে - হে পতিত-পাৱন। গুৰুকতো কোনেও পতিত-পাৱন বুলি ক'ব নোৱাৰে। গুৰুৰ ওচৰলৈ যায় তথাপিও এজনৰ প্ৰতি পুৰা নিশ্চয় নবহে। সেইবাবে বিচাৰ কৰি চায়, এনেকুৱা কোনো গুৰু পাই গ'লে যিজনে আমাক নিজৰ ঘৰ অথবা বানপ্ৰস্তু অৱস্থালৈ লৈ যাব, তাৰ বাবে বহুত যুক্তি (উপায়) ৰচনা কৰে। য'ত শুনে অমুকৰ বহুত মহিমা আছে, তালৈ যাব। যিসকল এই বৃক্ষৰ কলম হয়, তেওঁলোকৰ তোমালোকৰ জ্ঞানৰ তীৰ লাগি যায়। বুজি পায় - এয়াতো স্পষ্ট কথা। যথাযথ তোমালোক বানপ্ৰস্তু অৱস্থালৈ যোৱা নহয় জানো। কোনো ডাঙৰ কথা নহয়। শিক্ষকৰ বাবে স্কুলত পঢ়োৱাতো কোনো ডাঙৰ কথা নহয়। ভক্তসকলক কিহ'ৰ প্ৰয়োজন? এয়াও কোনেও নাজানে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে এই নাটকৰ চক্ৰক ভালদৰে জানি গৈছা। তোমালোকে বুজিছা যথাযথ পিতাইহে উত্তৰাধিকাৰ দিছিল, যিয়ে এতিয়া দি আছে পুনৰ সেই অৱস্থালৈ আহিব। সেয়াতো তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা। প্ৰথম মুখ্য কথা হ'ল - পবিত্ৰ হোৱাৰ বাবে পিতাক স্মৰণ কৰা, লৌকিক পিতাতো সকলোৰে স্মৃতিত আছে। পাৰলৌকিক পিতাক নাজানেই। এতিয়া তোমালোক বুজি পোৱা যে নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰাতো অতিকৈ সহজ আৰু অতিকৈ কঠিনো হয়।

আত্মা ইমান সৰু তৰা হয়। পিতাও তৰা। তেওঁ সম্পূৰ্ণ পবিত্ৰ আত্মা আৰু এওঁ সম্পূৰ্ণ অপবিত্ৰ। সম্পূৰ্ণ পবিত্ৰৰ সংগই তৰাই (উদ্ধাৰ কৰে)..., সেয়াতো এজনৰহে সংগ পোৱা যায়। সংগ নিশ্চয় লাগিব। আকৌ 5 বিকাৰৰূপী ৰাৱণৰ কুসংগ পোৱা যায়। তাকে ৰাৱণ সম্প্ৰদায় বুলি কোৱা হয়। এতিয়া তোমালোক ৰাম সম্প্ৰদায়ৰ হৈ আছা। তোমালোক ৰাম সম্প্ৰদায়ৰ হৈ যাবা তেতিয়া এই ৰাৱণ সম্প্ৰদায় নাথাকিব। এয়া বুদ্ধিত জ্ঞান আছে। ভগৱানক ৰাম বুলি কোৱা হয়। ভগৱান আহিহে ৰামৰাজ্য স্থাপনা কৰে অৰ্থাৎ সূৰ্যবংশী ৰাজ্য স্থাপনা কৰে। ৰামৰাজ্য বুলিও কোৱা নহ'ব, কিন্তু বুজাবলৈ সহজ হয় - ৰামৰাজ্য আৰু ৰাৱণৰাজ্য। বাস্তৱতে হ'ল সূৰ্যবংশী ৰাজ্য। তোমালোকৰ এখন কিতাপ আছে - "জীৱন হীৰাতুল্য কেনেকৈ কৰিব পাৰি"। এতিয়া হীৰাৰ নিচিনা জীৱন কাক কোৱা হয় - তোমালোকৰ বাহিৰে মনুষ্যই কি জানে। লিখিব লাগে - হীৰাৰ নিচিনা দেৱতা জীৱন কেনেকৈ গঢ়িব?। 'দেৱতা' শব্দটি যোগ দিয়া উচিত। তোমালোকে অনুভৱ কৰা আমি ইয়াত জীৱন হীৰাৰ নিচিনা কৰি আছে। পিতাৰ বাহিৰে আৰু আন কোনেও জীৱন হীৰাতুল্য কৰি তুলিব নোৱাৰে। কিতাপ আছে ভাল বাৰু, তাত কেৱল এই শব্দটি যোগ দিয়া। তোমালোক আসুৰী কড়িৰ নিচিনা জন্মৰ পৰা হীৰাৰ নিচিনা জন্ম ছেকেণ্ডতে প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰা, এটি কড়িও খৰচ নকৰাকৈ। সন্তানে পিতাৰ ওচৰত জন্ম লয় আৰু সম্পত্তিৰ অধিকাৰী হয়। সন্তানসকলৰ খৰচ লাগে জানো? কোলালৈ আহিল আৰু সম্পত্তিৰ অধিকাৰী হ'ল। খৰচতো পিতাই কৰে, সন্তানে নকৰে। এতিয়া তোমালোকে কি খৰচ কৰিছা? পিতাৰ হ'বলৈ কিবা খৰচ লাগে নেকি? নালাগে। যেনেকৈ লৌকিক পিতাৰ হ'বলৈ খৰচ কৰিবলগীয়া নহয় তেনেকৈ পাৰলৌকিক পিতাৰ হ'বলৈও কোনো খৰচ কৰিবলগীয়া নহয়। এয়াতো পিতাই বহি পঢ়ায়, পঢ়াই তোমালোকক দেৱতা কৰি তোলে। তোমালোকতো কোনো সৰু শিশু নোহোৱা, পৈণত হোৱা। পিতাৰ

হোৱা বাবে পিতাই ৰায় দিয়ে, তোমালোকে নিজৰ ৰাজধানী স্থাপনা কৰিব লাগে। ইয়াৰ বাবে পবিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগে। খৰচতো একো নহয়। গংগালৈ যায়, তীৰ্থলৈ স্নান কৰিবলৈ যায়, খৰচতো কৰে নহয় জানো। তোমালোকৰ পিতাৰ প্ৰতি নিশ্চয় হ'ল, খৰচ কৰিবলগীয়া হ'ল জানো? সেৱাকেন্দ্ৰত তোমালোকৰ ওচৰলৈ আহে। তোমালোকে তেওঁলোকক কোৱা – এতিয়া বেহদৰ পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰ লোৱা, পিতাক স্মৰণ কৰা। পিতা নহয় জানো। পিতাই নিজে কয় – যদি তোমালোকক মোৰ উত্তৰাধিকাৰ লাগে তেনেহ'লে পতিতৰ পৰা পাৱন হোৱা, তেতিয়া পাৱন বিশ্বৰ মালিক হ'ব পাৰিব। এয়াও জানা যে পিতাই বৈকুণ্ঠ স্থাপনা কৰে। বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন সন্তানে ভালদৰে বুজি পায়। সেই পঢ়াত কিমান খৰচ হয়, ইয়াত একো খৰচ নাই। আত্মাই কয় – আমি অবিনাশী হওঁ, এই শৰীৰ বিনাশ হৈ যাব। সতি-সন্তান আদি সকলো বিনাশ হৈ যাব। অহ্মা, আকৌ ইমান পইচা যিবোৰ একত্ৰিত কৰিছা সেয়া কি কৰিব? খেয়ালতো থাকিব নহয় জানো। কোনোবা ধনৱানো হয়, ধৰি লোৱা তেওঁৰ কোনো নাই, জ্ঞান পাই গ'লে তেতিয়া ভাবিব এই অৱস্থাত পইচা কি কৰিম? পঢ়া হৈছে উপাৰ্জনৰ উৎস। বাবাই শুনাইছিল – এজন ইব্ৰাহিম লিংকন আছিল, বহুত গৰীব আছিল। ৰাতি জাগি পটিছিল। পটি পটি ইমান বুদ্ধিয়ক হৈ গ'ল যে ৰাষ্ট্ৰপতি হৈ গ'ল। খৰচ কৰিবলগীয়া হয় জানো? একোৱে নহয়। বহুত আছে যিসকল গৰীব হয়, তেওঁলোকৰ পৰা চৰকাৰে পঢ়াৰ বাবে পইচা নলয়। এনেকৈ বহুতে পঢ়ে, গতিকে তেৱোঁ মাননি অবিহনে ৰাষ্ট্ৰপতি হৈ গ'ল। কিমান ডাঙৰ পদ পাই গ'ল। এই চৰকাৰেও একো খৰচ নলয়। বুজি পায় জগতত সকলো গৰীৱ। যিমানহে ধনৱান, লাখপতি, কোটিপতি নহওক, তেওঁলোকেও গৰীৱ বুলিয়ে ক'ব। মই তেওঁলোকক ধনৱান কৰি তোলা। ধন যিমানহে নাথাকক, তোমালোকে জানা যে সেয়া মাথো কিছুদিনৰ বাবেহে। এই সকলো মাটিত মিলি যাব। তেন্তে গৰীৱ নহ'ল জানো। সকলো পঢ়াৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে। পিতাই সন্তানসকলৰ পৰা পঢ়ুওৱাৰ বিনিময়ত কি ল'ব? পিতাতো বিশ্বৰ মালিক হয়, সন্তানসকলে জানে আমি ভৱিষ্যতে এয়া (লক্ষ্মী-নাৰায়ণ) হ'মগৈ। মই আহিছো, এয়া স্থাপনা কৰিবলৈ। বেজতো এই বুজনি আছে। নতুন নতুন আৱিষ্কাৰ হৈ থাকে। শিৱবাবাই কয় –আত্মাতে সকলো ভূমিকা নিৰ্ধাৰণ হৈ আছে। যি বিকাৰী পতিত হৈ পৰিছে, তেওঁলোকক পিতা আহি পবিত্ৰ কৰি তোলে। এয়াতো জানা যে 5 হাজাৰ বছৰ আগতে পিতাৰ পৰা বিশ্বৰ বাদশ্বাহী লৈছিলো। পিতাই কয় – মুখ্য কথা হৈছে মোক স্মৰণ কৰা। সন্মুখত কয়। ৰথ পাই গ'ল সেয়েহে পিতাও আহি গ'ল। ৰথতো নিশ্চয় এখানে স্থিৰ কৰা হ'ব নহয় জানো। এয়া পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত নাটক। সলনি হ'ব নোৱাৰে। তেওঁলোকে কয় – এই গহনা ব্যৱসায়ী কেনেকৈ প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা হ'ব? তেওঁলোকে ভাবে – এওঁ গহনা ব্যৱসায়ী আছিল। অলংকাৰ এবিধ হ'ল নকল, এবিধ আচল। ইয়াতো আচল অলংকাৰ পিতাই দিয়ে তেন্তে আকৌ সেয়া কি কামত আহিব, এয়া হ'ল জ্ঞান ৰত্ন। ইয়াৰ আগত সেই অলংকাৰৰ কোনো মূল্য নাই। যেতিয়া এই ৰত্ন পালে তেতিয়া বুজিলে এই মুকুতাৰ ব্যৱসায়তো কোনো কামৰ নহয়। এই এটি-এটি অবিনাশী জ্ঞান ৰত্ন লাখ টকা মূল্যৰ হয়। তোমালোকে কিমান ৰত্ন পোৱা। এই জ্ঞান ৰত্নহে আচল হৈ যায়। তোমালোকে জানা পিতাই এই জ্ঞান ৰত্ন জোলাঙা ভৰাবলৈ দিয়ে। এয়া বিনামূলীয়াকৈ পোৱা যায়। একো খৰচ নাই। তাততো বেৰ, ছাদেতা হীৰা-মুকুতা লাগি থাকে। তাৰ মূল্য কি হ'ব। মূল্য পাছত হয়। তাততো হীৰা মুকুতাও তোমালোকৰ বাবে একো নহয়। সন্তানসকলৰ এইটো নিশ্চয় হোৱা উচিত।

পিতাই বুজাইছে যে তেওঁ জ্ঞানীও আৰু যোগীও। বাবাৰতো অকমানি ৰূপ। তেওঁক জ্ঞান সাগৰ বুলি কোৱা হয়। এয়া হৈছে জ্ঞান ৰত্ন যাৰ দ্বাৰা তোমালোক বহুত ধনৱান হ'বগৈ। বাকী কোনো অমৃত বা পানী আদিৰ বৰষুণ নহয়। পঢ়াত পানীৰ কথা নাথাকে। পবিত্ৰ হ'বলৈ খৰচৰ কথাই নাই। তোমালোকে এতিয়া বিবেক পাইছা। বুজি পোৱা যে পতিত-পাৱনতো এজন পিতাহে হয়। তোমালোকে নিজৰ যোগবলেৰে পবিত্ৰ হৈ আছা। এইটো জানা যে পবিত্ৰ হৈ পবিত্ৰ সৃষ্টিলৈ গুচি যাম। এতিয়া এয়া শুদ্ধ নে সেয়া? এই সকলোবোৰ কথাৰ ওপৰত বুদ্ধি চলিব লাগে। নাটকত এই ভক্তিৰ ভূমিকাও থাকিবই। পিতাই কয় – এতিয়া তোমালোক পবিত্ৰ হৈ পবিত্ৰ সৃষ্টিলৈ যাব লাগে। যিসকল পবিত্ৰ হ'ব তেওঁলোক যাবগৈ। যিসকল ইয়াৰ কলম হ'ব তেওঁলোক ওলাই আহিব। বাকী কিছু সংখ্যকেহে বুজিব। তেওঁলোকতো দলনিত আৱদ্ধ হৈয়ে থাকিব। যেতিয়া শূনিব তেতিয়া অন্তিমত ক'ব – অ' প্ৰভু, তোমাৰ লীলা... আপুনি পুৰণি সৃষ্টিক নতুন কেনেকৈ কৰে। তোমালোকৰ এই জ্ঞান বাতৰি কাকতত বহুত ওলাব। বিশেষকৈ এই চিত্ৰ বাতৰি কাকতত ৰঙীনকৈ দি দিয়া আৰু লিখি দিয়া – শিৱবাবাই প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ মালিক এয়া (লক্ষ্মী-নাৰায়ণ) কৰি তোলে। কেনেকৈ? স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ দ্বাৰা। স্মৰণ কৰোতে কৰোতে তোমালোকৰ মামৰ নোহোৱা হৈ যাব। তোমালোকে থিয়ৈ-থিয়ৈ সকলোকে এই ৰাস্তা দেখুৱাব পাৰা যে পিতাই কয় – মামেকম(মনে মনে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা, নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। বাৰে বাৰে এইটো স্মৃতি দি আকৌ চোৱা তেওঁলোকৰ চেহেৰা কিবা সলনি হয়নে? চকু পানীৰে তিতি যায়নে? তেতিয়া বুজিব কিবা বুদ্ধিত বহিছে। প্ৰথমতে এই এটা কথাই বুজাব লাগে। 5 হাজাৰ বছৰ আগতেও পিতাই কৈছিল – মামেকম স্মৰণ কৰা। শিৱবাবা আহিছিল সেইবাবেতো শিৱ জয়ন্তী পালন কৰে নহয় জানো। ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি তুলিবলৈ এয়াই বুজাইছিল যে মামেকম স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক পবিত্ৰ হৈ যাবগৈ। সৰু সৰু কন্যাসকলেও এনেকৈ বহি বুজাব লাগে। বেহদৰ

পিতা শিৱবাবাই এনেকৈ বুজায়। ‘বাবা’ শব্দটি বহুত মিঠা। বাবা আৰু উত্তৰাধিকাৰ। ইমান নিশ্চয়ত সন্তানসকল থাকিব লাগে। এইখন হৈছেই মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ বিদ্যালয়। দেৱতাসকল পবিত্ৰ হয়। এতিয়া পিতাই কয় – নিজকে আত্মা বুলি ভাবি মোক স্মৰণ কৰা, মনমনাভৱ। শব্দটি শুনিছা, যদি শুনা নাই তেন্তে পিতাই শুনায়। পিতাই কয় – মই পতিত-পাৱন হওঁ, মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ খাদ আতৰি যাব আৰু সতোপ্ৰধান হৈ যাব। ইয়াৰ বাবেই পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। জ্ঞানৰ ক্ষেত্ৰত সকলোৱে কৈ দিয়ে – বহুত ভাল, প্ৰথম শ্ৰেণীৰ জ্ঞান কিন্তু প্ৰাচীন যোগৰ বিষয়ে কোনেও নাজানেই। পবিত্ৰ হোৱাৰ কথা তোমালোকে শুনোৱা তথাপিও বুজি নাপায়। পিতাই কয় – তোমালোক সকলোৱে পতিত তমোপ্ৰধান হৈ গৈছা। এতিয়া নিজকে আত্মা বুলি ভাবি মোক স্মৰণ কৰা। প্ৰকৃততে তোমালোক আত্মাসকল মোৰ লগত আছিল নহয় জানো। মোক তোমালোকে আহ্বানো কৰা – অ’ গড ফাদাৰ (ঈশ্বৰ পিতা) আহ। এতিয়া মই আহিছো, তোমালোক মোৰ মতত চলা। এয়া হৈছেই পতিতৰ পৰা পাৱন হোৱাৰ মত। মই হৈছো সৰ্বশক্তিমান, চিৰ পবিত্ৰ। এতিয়া তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰা। ইয়াকেই প্ৰাচীন ৰাজযোগ বুলি কোৱা হয়। তোমালোকে পেচাগত কাম-কাজ আদিও কৰা, সতি-সন্তান আদিও চম্ভালা, কেৱল বুদ্ধিযোগ অন্য সকলোৰে পৰা আঁতৰাই মোৰ লগত লগোৱা। এয়া হ’ল সকলোতকৈ মুখ্য কথা। এইটো যদি বুজা নাই তেনেহ’লে একোৱেই বুজা নাই। জ্ঞানৰ ক্ষেত্ৰত কয় – বহুত ভাল জ্ঞান দিয়া, পবিত্ৰতাও ভাল, কিন্তু আমি পবিত্ৰ কেনেকৈ হ’ম? এইটো কথা একেবাৰে বুজি নাপায়। দেৱতাসকল সদায় পবিত্ৰ আছিল নহয় জানো, তেওঁলোক কেনেকৈ হ’ল? এইটো কথা প্ৰথমতে বুজাব লাগে। পিতাই কয় – মোক স্মৰণ কৰা। স্মৰণৰ দ্বাৰাহে পাপ খণ্ডন হ’ব আৰু তোমালোক দেৱতা হৈ যাব। অম্মা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰবাবেমুখ্যসাৰ:-**

(1) নিজকে গৰীবৰ পৰা ধনৱান কৰিবলৈ পিতাৰ পৰা অবিনাশী জ্ঞান ৰত্ন ল’ব লাগে, এই এটি এটি ৰত্ন লাখ টকা মূল্যৰ হয়, ইয়াৰ মূল্য জানি পঢ়া পঢ়িব লাগে। এই পঢ়াই হ’ল উপাৰ্জনৰ উৎস, ইয়াৰ দ্বাৰা উচ্চ পদ পাব লাগে।

(2) ৰাম সম্প্ৰদায়ত আহিবলৈ সম্পূৰ্ণ পবিত্ৰ যি এজন পিতা হয়, তেওঁৰ সংগ ল’ব লাগে। কুসংগৰ পৰা সদায় দূৰৈত থাকিব লাগে। সকলোৰে পৰা বুদ্ধিযোগ আতৰাই এজন পিতাৰ লগত লগাব লাগে।

বৰদান: নিজৰভিতৰতসকলোশক্তিকউদ্ভাসিত (জাগ্ৰত)ৰূপতঅনুভৱকৰোতাসৰ্বসিদ্ধিস্বৰূপহোৱা
লৌকিকত কাৰোবাৰ ওচৰত কিবা কথাৰ শক্তি থাকে, ধনৰ, বুদ্ধিৰ বা সম্বন্ধ-সম্পৰ্ক আদিৰে হওক...
তেতিয়া তেওঁৰ নিশ্চয় থাকে যে এয়া কি ডাঙৰ কথা। তেওঁ শক্তিৰ আধাৰত সিদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰি লয়।
তোমালোকৰ ওচৰততো সকলো শক্তি আছে, অবিনাশী ধনৰ শক্তি সদায় লগত আছে, বুদ্ধিৰো শক্তি আছে
গতিকে পদবীৰো শক্তি আছে, সকলো শক্তি তোমালোকৰ আছে, এই শক্তিবোৰক কেৱল উদ্ভাসিত (জাগ্ৰত)
ৰূপত অনুভৱ কৰা তেতিয়া সময়ত বিধিৰ দ্বাৰা সিদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰি সিদ্ধি স্বৰূপ হৈ যাব।

স্লোগান: ‘মন’কপ্ৰভুৰসম্পত্তিবুলিভাবিইয়াকসদায়শ্ৰেষ্ঠকাৰ্যতলগোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!